

... læs videre i bog 3:

KIMÆRAS HÆVN

Jeg var en fugl. Små gråbrune spurvevinger bar mig gennem luften, jeg smuttede ud og ind mellem grene og blade, og det var forår, eller næsten, så der duftede levende og grønt, og der var spæde knopper på kvistene som man kunne nippe til.

På en måde vidste jeg godt jeg drømte. Vidste godt at jeg til daglig ikke var en spurv, men en pige der hed Clara, og at jeg bestemt ikke havde hverken vinger eller næb og egentlig ikke syntes at pileknopper og frøskaller var nogen passende morgenmad. Men samtidig *fløj* jeg alligevel gennem den dér skov og mærkede foråret omkring mig, mærkede anstrengelsen ved vingeslagene, mærkede hvordan mine kløer automatisk krummede sig om de tynde grene når jeg landede et sted for at hakke næbbet i en saftig knop.

Så fik jeg øje på noget nede i skovbunden. Et bær. Et orangerødt kun lidt indtørret rønnebær som ingen havde spist! Det var sjældent på denne tid af året, og min lille spurvemave rumlede ved synet. Alligevel fløj jeg ikke ned med det samme. For bærret lå lige ved siden af ... noget. Jeg var ikke sikker på hvad det var. Kun at det var anderledes, at det ikke *hørte* til her i den levende forårsskov. Døde blade dækkede det. De var ikke kun visne, de var døde. Grå bladribber uden farve overhovedet, afpillede bladskeletter der var helt tømt for liv.

At blade visnede og faldt af træerne var ikke noget nyt. Det skete hvert år, til stor glæde for biller og regnorm og en masse små lækre og sprøde insekter. Det her var ... noget andet. Der var ikke noget insektliv i de afpillede bladskeletter, ikke noget der kriblede og gnavede og rumsterede.

Jeg kunne ikke lide det. Men ... jeg kunne vældig godt lide rønnebær. Og det her bær så mere og mere tillokkende ud for hver gang jeg kiggede på det. Den orange farve råbte: "Jeg er lækker!", duften råbte: "Kom og spis mig!", alt ved det var så sprødt og sødt og bæragtigt, og det var så længe siden alle de gode efterårsbær ellers var blevet nippet, ribbet og spist.

Jeg fløj ned på de allernederste kviste. Bærret var kun et par vingeslag væk ...

Åh, åh, åh. Jeg ville så gerne have det ...

Men jeg nåede aldrig at få det.

Mine vinger stivnede. Mine kløer trak sig sammen et par gange og slap så grebet om kvisten. Jeg tumlede og faldt og kunne ikke rette mine vinger ud, kunne ikke røre mig, reddemig, gøre noget. Mit spurvehjerte hamrede mod mine hule brystben, blodet tordnede rundt i mine årer, og alligevel ... alligevel kunne jeg ikke røre mig. Noget havde fat i mig, noget usynligt, men overvældende stærkt, det lammede mig, klemte livet af mig, fjerene blev flået af mine vinger, mine knogler knækkede som pinde. Jeg landede på ryggen i de døde blade med et fladt bump, og det sidste jeg så før mine øjne sprang og revnede, var den omvendte himmel, de grå bladribber og det ildrøde bær jeg aldrig, aldrig ville kunne nå.

"Clara!"

Jeg slog vildt ud med armene. Ramte noget hårdt og kantet. Havde arme i stedet for vinger. Stod op, svimmelt og dinglede, på bløde makaroni-ben og måtte gribe fat i noget for ikke at dejse om. Mine famlende hænder lukkede sig om en håndfuld vindjakkestof, og jeg klamrede mig til overtøjet der hang på knagerækken uden for geografilokalet.

"Hvad er der galt med dig?" spurgte Oscar. "Er du syg eller noget? Du ser vildt mærkelig ud i hovedet."

"Jeg var en fugl," røg det ud af mig. "Jeg fløj rundt og var en fugl, men så ... så døde jeg."

Bag ved mig var der nogen der fnisede. Josefine K, selvfølgelig. En af de mere belastende piger fra min klasse.

"Clara siger hun er en fugl," nærmest råbte hun. "Er det noget du lige har tryllet dig om til, eller hvad? Undskyld, men jeg er ikke sikker på det virker. Kan du ikke lige baske lidt med vingerne, så vi bedre kan se det?"

Jeg kunne *slet* ikke koncentrere mig om at slå det hen eller komme med en eller anden sjov bemærkning, selv om jeg godt vidste det ville være det klogeste. Mit eget hjerte hamrede lige så hårdt som spurvens, og jeg måtte lige røre ved mine øjenlåg med fingerspidserne for at være helt sikker på at øjenæblerne nedenunder var som de plejede at være, runde og hele under den bløde hud, ikke smattet ud som et bær nogen har trådt på. Hvad var det der havde slået spurven ihjel?

Og hvordan gik det til at jeg drømte mens jeg egentlig

var lysvågen? Det ene øjeblik stod jeg på gangen sammen med Oscar, det næste ...

“Clara.” Oscar rørte ved min arm. “Skal jeg hente en lærer eller noget?”

“Nej. Nej, det er okay. Gå bare,” sagde jeg til ham, for jeg vidste at han egentlig skulle ned og have musik. “Vi ses senere.”

Han kiggede sig over skulderen to gange da han gik, men han gik trods alt.

Jeg lænede mig i smug op ad den kølige væg og prøvede på at lade som ingenting. Men i virkeligheden var jeg både ked af det og bange. Ked af det fordi ... fordi selv om det bare var en drøm, så føltes det så virkeligt. Spurvehjertet var bristet, den lille fugl var død. Og jeg kunne ikke lade være med at sørge over den.

Bange, fordi ... jeg havde aldrig før prøvet at stå ret op og ned og drømme. Og hvad nu ... hvad nu hvis det alligevel ikke bare var en drøm?

Udkommer efterår 2011